

موانع و چالش های فراروی وزیران جدید

علی قادری

روز شنبه شانزده کاندید وزیر حکومت وحدت ملی از سوی نمایندگان مردم در مجلس نمایندگان رأی اعتماد گرفت. این اتفاق به ظاهر غیر منتظره بود. هیچ ربط و نسبت با رفتار های قبلی نمایندگان مجلس نداشت. زیرا، در دفعات قبل، نمایندگان مجلس دیگر کاندید وزیرای حکومت را رد نموده بود ولی روز شنبه همه کاندید وزیران رأی اعتماد به دست آورد. به غیر از وزارت دفاع ملی، تمام وزارت خانه ها صاحب وزیر شده است و خلاه اداری که در وزارت خانه به وجود آمده بود، رفع شده است. انتظار می رود که در آینده با مشخص شدن وزرای وزارت خانه ها کارکرد نهاد های دولتی بهبود یابد. در مدت که اکثر اداره های دولتی در خلاء مدیریت رنج می برد باعث ناکارآمدی و بدکارکردی حکومت شده بود و این مسئله سبب نارضایتی مردم شده بود. چه انتظارات از وزرای جدید می رود. آیا وزرای جدید قادر به بهبود کارکرد اداره های دولتی خواهد بود.

وزرای جدید برای بهبود کارایی اداره های دولتی و وزارت خانه ها و پاسخ به انتظارات مردم با چند مانع به صورت مشخص مواجه است. در ذیل تلاش می شود موانع و راهکاری های میسر و برداشتن آن موانع را به بررسی بگیرد.

اول: مهمترین مانع فراروی وزیران جدید فساد گسترده در سطوح و لایه های مختلف اداره می باشد. اداره های دولتی که در دیر زمان دچار بدکارکردی و ناکارآمدی بوده است و سبب نارضایتی مردم شده است همین مسئله فساد بوده است. در دوران رئیس جمهور، کزری نیز فساد گسترده بود. تا اندازه که جامعه جهانی کمک های خود را منوط به مبارزه جدی حکومت افغانستان با فساد کرد. حکومت برای همین منظور کمیسیون اصلاحات اداری را به وجود آورد. این کمیسیون در مدت کاری خود نه تنها از فساد جلوگیری نکرد و منجر به کاهش فساد نشد بلکه خود در دام

فساد گرفتار شد. بنا بر گزارش ها، این اداره خود یکی از فاسد ترین اداره است. به هر صورت، تجربه این اداره نشان می دهد که فساد و مبارزه با فساد یک کار و عمل آرماتی شده است. وزرای جدید ممکن افراد خیرخواه و صادق خادم باشد اما فساد به عنوان یک مانع جدی فراروی آن ها قرار دارد. برای بهبود کارایی یک اداره بیش از همه لازم است که این مانع را بردارد. در غیر آن امکان هر گونه دگرگونی و تحول در اداره ممکن و عملی نیست. بنابراین، مبارزه با فساد یکی از مهمترین و جدی ترین کار برای وزرای جدید می باشد.

دوم: مهمترین مسئله برای وزرای جدید تیم کاری شان است. وزیر تنها با یک تیم هماهنگ قادر به کار خواهد بود. این در حالی است که وزارت خانه ها از افراد وزیران و سرپرستان قبلی جابجا شده است و امکان برداشتن آن ها نیز کاری آسانی نیست. هم برای کار و هم برای مبارزه با فساد وزیران به یک تیم کاری هماهنگ و همسو نیاز دارد. جابجایی تیم کاری خود زمانبر است. حداقل تا یک سال دیگر، وزیران بتوانند افراد خود را در وزارت جابجا نمایند. در این مدت، ممکن هیچ وزیری نتواند کاری و مهم از پیش ببرد.

این مسئله از آنجا مطرح است که ممکن معینان و رئیسان ادارات با وزیر کارشکنی نماید.

این کار در افغانستان و ممکن و شدنی است. زیرا، حامی معینان و رئیسان اداره افراد زورمند است. در کنار آن نظارت دقیق از سوی نهاد بالاتر صورت نمی گیرد. در چنین شرایطی است که وزیران در انجام کار های خود با بن بست و مشکل مواجه می شود.

سوم: انجام هر کاری نیازمند برنامه، سیاست گذاری است. وزیران درست است که برنامه کلی به پارلمان ارائه نموده است ولی این برنامه کلان و کلی قابل اجرا نیست. برنامه های کلان نیاز به تجزیه دارد. نیازمند آن است تا با

است. ساحه کاری وزارت خانه تنها درون اداران نیست. بلکه ساحه کاری وزارت خانه تمام ولایات افغانستان است. این در حالی است که وضعیت امنیتی در این اواخر بد شده است. به عنوان مثال: وزارت فوائد عامه برای ساخت سرک ها نیازمند امنیت می باشد.

بدون امنیت هر گونه اجرای پروژه های سرک سازی با مشکل جدی مواجه می گردد.

از این جهت، نگارنده بدین باور است که نامنی از مانع جدی فراروی کار وزیران و ادارات تحت اداره آنهاست.

با همه این مشکلات اما، انتظار مردم این است که وزارت خانه در کمترین زمان ممکن برنامه ها و سیاست های خود را تدوین و قابل اجرا سازد. انتظارات از زمان کمپاین انتخاباتی رئیس جمهور و رئیس اجرائیه نیز ندارد. آشنایی با ساختار اداره و آشنایی با شیوه کار و رئیس اجرائیه نیز زمانبر است. بنابراین، این مسئله نیز بهبود کارایی وزارت خانه و ادارات دولتی را با تاخیر مواجه می سازد.

اگر همه مشکلات بالا را نادیده بگیریم همه وزارت خانه برای اجرای سیاست های خود با مشکل نامنی مواجه

است. ساحه کاری وزارت خانه تنها درون اداران نیست. بلکه ساحه کاری وزارت خانه تمام ولایات افغانستان است. این در حالی است که وضعیت امنیتی در این اواخر بد شده است. به عنوان مثال: وزارت فوائد عامه برای ساخت سرک ها نیازمند امنیت می باشد.

بدون امنیت هر گونه اجرای پروژه های سرک سازی با مشکل جدی مواجه می گردد.

از این جهت، نگارنده بدین باور است که نامنی از مانع جدی فراروی کار وزیران و ادارات تحت اداره آنهاست.

با همه این مشکلات اما، انتظار مردم این است که وزارت خانه در کمترین زمان ممکن برنامه ها و سیاست های خود را تدوین و قابل اجرا سازد. انتظارات از زمان کمپاین انتخاباتی رئیس جمهور و رئیس اجرائیه نیز ندارد. آشنایی با ساختار اداره و آشنایی با شیوه کار و رئیس اجرائیه نیز زمانبر است. بنابراین، این مسئله نیز بهبود کارایی وزارت خانه و ادارات دولتی را با تاخیر مواجه می سازد.

اگر همه مشکلات بالا را نادیده بگیریم همه وزارت خانه برای اجرای سیاست های خود با مشکل نامنی مواجه

روز شنبه شانزده کاندید وزیر حکومت وحدت ملی از سوی نمایندگان مردم در مجلس نمایندگان رأی اعتماد گرفت. این اتفاق به ظاهر غیر منتظره بود. هیچ ربط و نسبت با رفتار های قبلی نمایندگان مجلس نداشت. زیرا، در دفعات قبل، نمایندگان مجلس دیگر کاندید وزیرای حکومت را رد نموده بود ولی روز شنبه همه کاندید وزیران رأی اعتماد به دست آورد. به غیر از وزارت دفاع ملی، تمام وزارت خانه ها صاحب وزیر شده است و خلاه اداری که در وزارت خانه به وجود آمده بود، رفع شده است. انتظار می رود که در آینده با مشخص شدن وزرای وزارت خانه ها کارکرد نهاد های دولتی بهبود یابد. در مدت که اکثر اداره های دولتی در خلاء مدیریت رنج می برد باعث ناکارآمدی و بدکارکردی حکومت شده بود و این مسئله سبب نارضایتی مردم شده بود. چه انتظارات از وزرای جدید می رود. آیا وزرای جدید قادر به بهبود کارکرد اداره های دولتی خواهد بود.

وزرای جدید برای بهبود کارایی اداره های دولتی و وزارت خانه ها و پاسخ به انتظارات مردم با چند مانع به صورت مشخص مواجه است. در ذیل تلاش می شود موانع و راهکاری های میسر و برداشتن آن موانع را به بررسی بگیرد.

اول: مهمترین مانع فراروی وزیران جدید فساد گسترده در سطوح و لایه های مختلف اداره می باشد. اداره های دولتی که در دیر زمان دچار بدکارکردی و ناکارآمدی بوده است و سبب نارضایتی مردم شده است همین مسئله فساد بوده است. در دوران رئیس جمهور، کزری نیز فساد گسترده بود. تا اندازه که جامعه جهانی کمک های خود را منوط به مبارزه جدی حکومت افغانستان با فساد کرد. حکومت برای همین منظور کمیسیون اصلاحات اداری را به وجود آورد. این کمیسیون در مدت کاری خود نه تنها از فساد جلوگیری نکرد و منجر به کاهش فساد نشد بلکه خود در دام

فساد گرفتار شد. بنا بر گزارش ها، این اداره خود یکی از فاسد ترین اداره است. به هر صورت، تجربه این اداره نشان می دهد که فساد و مبارزه با فساد یک کار و عمل آرماتی شده است. وزرای جدید ممکن افراد خیرخواه و صادق خادم باشد اما فساد به عنوان یک مانع جدی فراروی آن ها قرار دارد. برای بهبود کارایی یک اداره بیش از همه لازم است که این مانع را بردارد. در غیر آن امکان هر گونه دگرگونی و تحول در اداره ممکن و عملی نیست. بنابراین، مبارزه با فساد یکی از مهمترین و جدی ترین کار برای وزرای جدید می باشد.

دوم: مهمترین مسئله برای وزرای جدید تیم کاری شان است. وزیر تنها با یک تیم هماهنگ قادر به کار خواهد بود. این در حالی است که وزارت خانه ها از افراد وزیران و سرپرستان قبلی جابجا شده است و امکان برداشتن آن ها نیز کاری آسانی نیست. هم برای کار و هم برای مبارزه با فساد وزیران به یک تیم کاری هماهنگ و همسو نیاز دارد. جابجایی تیم کاری خود زمانبر است. حداقل تا یک سال دیگر، وزیران بتوانند افراد خود را در وزارت جابجا نمایند. در این مدت، ممکن هیچ وزیری نتواند کاری و مهم از پیش ببرد.

این مسئله از آنجا مطرح است که ممکن معینان و رئیسان ادارات با وزیر کارشکنی نماید.

این کار در افغانستان و ممکن و شدنی است. زیرا، حامی معینان و رئیسان اداره افراد زورمند است. در کنار آن نظارت دقیق از سوی نهاد بالاتر صورت نمی گیرد. در چنین شرایطی است که وزیران در انجام کار های خود با بن بست و مشکل مواجه می شود.

سوم: انجام هر کاری نیازمند برنامه، سیاست گذاری است. وزیران درست است که برنامه کلی به پارلمان ارائه نموده است ولی این برنامه کلان و کلی قابل اجرا نیست. برنامه های کلان نیاز به تجزیه دارد. نیازمند آن است تا با

سرمقاله مردم در گرداب خشونت

حفیظ الله زکی

سال جدید را با بدترین حوادث نامنی در ولایات کشور شروع کردیم.

در آستانه سال نو قتل فرخنده در مرکز شهر کابل همه را حیرت زده کرد و از گستردن افسار و رفتارهای افراطی در جایی خبر داد که چهارده سال در آن ارزش های دموکراسی حاکم بوده و از حاکمیت قانون تبلیغ شده است.

میلیاردها دالر در سال های گذشته در زمینه فرهنگ سازی به مصرف رسیده؛ اما دیدیم که آنچه شعارها، حمایت ها و ریخت و پاش ها به اندازه یک دروغ هم تأثیر نگذاشتند.

اگر کارکرد نهادهای فرهنگ ساز در کشور ذره ای مورد پذیرش جامعه قرار می گرفت، قتل فرخنده در روز روشن و در میان اتوبه از جمعیت آنچنان بیرحمانه و غیر انسانی اتفاق نمی افتاد.

پس معلوم می شود که ما در گذشته تنها به ظاهر توجه کرده ایم و به رفتارهای نمایشی داغوش کرده ایم؛ درحالی که فرهنگ باید از ظاهر عبور کرده و به درون انسان ها راه پیدا کند و با شخصیت افراد عجین شود و در رفتار و گفتار و عینی و پنهانی آنها خودش را نشان دهد.

چیزی که در قتل فرخنده اتفاق افتاد، هیچ شباهتی با آنچه که در چهارده سال گذشته بر آن تأکید می شد، نداشت.

نه شخصیتی با ارزش های حقوق بشری داشت و نه همسازي با قوانین کشوری. چیزی که دیده می شد، توحش بود و بیگانگی مطلق از انسانیت.

فجایمی که امروز در جای جای این سرزمین اتفاق می افتد، از ربودن سنی ویک مسافر بیگناه تا سربریدن نیروهای امنیتی در بدخشان تا حمله خونین و هولناک انتحاری در ننگرهار و تا به شهادت رساندن جمعی زنان، کودکان و افراد ملکی در اثر کارگزاری ماین های کنتر جاده و تا وقایع تکان دهنده و هر روزه در ولایت غزنی، همه از ناکامی فرهنگ دموکراسی و حقوق بشری در افغانستان حکایت دارد.

ضعف بزرگ و جبران ناشدنی جامعه جهانی در افغانستان این بود که با همه چیز پروژه ای برخورد کرد.

پروژه هایی که متأسفانه جز ترویج فساد و افزایش فاصله های طبقاتی و نهادینه سازی فرهنگ انتحویی، فایده و دستاوردی برای مردم افغانستان نداشت.

به هرحال قضیه تنها به اینجا خلاصه نمی شود. اکنون معضل خشونت های فاجعه بار به نگرانی عمومی بدل شده است. این روزها هیچ کس در هیچ جای این کشور احساس امنیت نمی کند. قربانی این خشونت ها تنها نیروهای امنیتی نیستند؛ بلکه عادی ترین افراد را نیز شامل می شوند.

افراد را که جز به تهیه لقمه نانی برای خانواده شان به چیزی دیگری فکر هم نکرده اند.

در مقابل حکومت اما بازم از صلح سخن می گوید و بازم تلاش می کند این جنایت ها را به دوش خارجی ها بیندازد و شورشیان داخلی را از این گونه جنایات مبرا سازد.

چیزی که هیچگاه مورد پذیرش مردم افغانستان قرار نگیرد. اما این که حکومت چرا همواره بر این امر اصرار می ورزد، شاید هم مسئله صلح سبب این همه سراسیمگی شده باشد و شاید هم پیوندهای قبیله ای و خونی با هراس افگنان سبب شود، تا جنایات آنها به خارجی ها نسبت داده شود؛

زیرا در صورت نسبت دادن این جنایات به هراس افگنان، این احتمال وجود دارد که کل اعضای قبیله بدنام شوند.

چون در فرهنگ قبیله ای جرم و جنایت یک امر شخصی نیست که تنها به فرد مرتکب شونده محدود بماند؛ بلکه پیامد آن تمامی بستگان و اطرافیان او را در بر می گیرد.

اگر چنین باشد، پس باید باور کنیم که صلح، امنیت و ثبات تا دهها سال دیگر نیز بر این کشور حاکم نخواهد شد.

حکومت اگر می خواهد به منافع عمومی اهمیت قابل شود، باید واقعیت ها را پذیرفته و بر مبنای آن تصمیم بگیرد. انکار واقعیت ها جز این که فرهنگ قبیلوی را در جامعه بارور سازد و سیاست های کلی را به بیراهه بکشاند، هیچ ثمره و نتیجه ای در پی نخواهد داشت.

اکنون زمان عمل به تعهدها فرا رسیده است

عبدالرحمن فیضی

رئیس جمهور و رئیس اجرائیه نیز ندارد. آشنایی با ساختار اداره و آشنایی با شیوه کار و رئیس اجرائیه نیز زمانبر است. بنابراین، این مسئله نیز بهبود کارایی وزارت خانه و ادارات دولتی را با تاخیر مواجه می سازد.

اگر همه مشکلات بالا را نادیده بگیریم همه وزارت خانه برای اجرای سیاست های خود با مشکل نامنی مواجه

است. ساحه کاری وزارت خانه تنها درون اداران نیست. بلکه ساحه کاری وزارت خانه تمام ولایات افغانستان است. این در حالی است که وضعیت امنیتی در این اواخر بد شده است. به عنوان مثال: وزارت فوائد عامه برای ساخت سرک ها نیازمند امنیت می باشد.

بدون امنیت هر گونه اجرای پروژه های سرک سازی با مشکل جدی مواجه می گردد.

از این جهت، نگارنده بدین باور است که نامنی از مانع جدی فراروی کار وزیران و ادارات تحت اداره آنهاست.

با همه این مشکلات اما، انتظار مردم این است که وزارت خانه در کمترین زمان ممکن برنامه ها و سیاست های خود را تدوین و قابل اجرا سازد. انتظارات از زمان کمپاین انتخاباتی رئیس جمهور و رئیس اجرائیه نیز ندارد. آشنایی با ساختار اداره و آشنایی با شیوه کار و رئیس اجرائیه نیز زمانبر است. بنابراین، این مسئله نیز بهبود کارایی وزارت خانه و ادارات دولتی را با تاخیر مواجه می سازد.

اگر همه مشکلات بالا را نادیده بگیریم همه وزارت خانه برای اجرای سیاست های خود با مشکل نامنی مواجه

روز شنبه شانزده کاندید وزیر حکومت وحدت ملی از سوی نمایندگان مردم در مجلس نمایندگان رأی اعتماد گرفت. این اتفاق به ظاهر غیر منتظره بود. هیچ ربط و نسبت با رفتار های قبلی نمایندگان مجلس نداشت. زیرا، در دفعات قبل، نمایندگان مجلس دیگر کاندید وزیرای حکومت را رد نموده بود ولی روز شنبه همه کاندید وزیران رأی اعتماد به دست آورد. به غیر از وزارت دفاع ملی، تمام وزارت خانه ها صاحب وزیر شده است و خلاه اداری که در وزارت خانه به وجود آمده بود، رفع شده است. انتظار می رود که در آینده با مشخص شدن وزرای وزارت خانه ها کارکرد نهاد های دولتی بهبود یابد. در مدت که اکثر اداره های دولتی در خلاء مدیریت رنج می برد باعث ناکارآمدی و بدکارکردی حکومت شده بود و این مسئله سبب نارضایتی مردم شده بود. چه انتظارات از وزرای جدید می رود. آیا وزرای جدید قادر به بهبود کارکرد اداره های دولتی خواهد بود.

وزرای جدید برای بهبود کارایی اداره های دولتی و وزارت خانه ها و پاسخ به انتظارات مردم با چند مانع به صورت مشخص مواجه است. در ذیل تلاش می شود موانع و راهکاری های میسر و برداشتن آن موانع را به بررسی بگیرد.

اول: مهمترین مانع فراروی وزیران جدید فساد گسترده در سطوح و لایه های مختلف اداره می باشد. اداره های دولتی که در دیر زمان دچار بدکارکردی و ناکارآمدی بوده است و سبب نارضایتی مردم شده است همین مسئله فساد بوده است. در دوران رئیس جمهور، کزری نیز فساد گسترده بود. تا اندازه که جامعه جهانی کمک های خود را منوط به مبارزه جدی حکومت افغانستان با فساد کرد. حکومت برای همین منظور کمیسیون اصلاحات اداری را به وجود آورد. این کمیسیون در مدت کاری خود نه تنها از فساد جلوگیری نکرد و منجر به کاهش فساد نشد بلکه خود در دام

فساد گرفتار شد. بنا بر گزارش ها، این اداره خود یکی از فاسد ترین اداره است. به هر صورت، تجربه این اداره نشان می دهد که فساد و مبارزه با فساد یک کار و عمل آرماتی شده است. وزرای جدید ممکن افراد خیرخواه و صادق خادم باشد اما فساد به عنوان یک مانع جدی فراروی آن ها قرار دارد. برای بهبود کارایی یک اداره بیش از همه لازم است که این مانع را بردارد. در غیر آن امکان هر گونه دگرگونی و تحول در اداره ممکن و عملی نیست. بنابراین، مبارزه با فساد یکی از مهمترین و جدی ترین کار برای وزرای جدید می باشد.

دوم: مهمترین مسئله برای وزرای جدید تیم کاری شان است. وزیر تنها با یک تیم هماهنگ قادر به کار خواهد بود. این در حالی است که وزارت خانه ها از افراد وزیران و سرپرستان قبلی جابجا شده است و امکان برداشتن آن ها نیز کاری آسانی نیست. هم برای کار و هم برای مبارزه با فساد وزیران به یک تیم کاری هماهنگ و همسو نیاز دارد. جابجایی تیم کاری خود زمانبر است. حداقل تا یک سال دیگر، وزیران بتوانند افراد خود را در وزارت جابجا نمایند. در این مدت، ممکن هیچ وزیری نتواند کاری و مهم از پیش ببرد.

این مسئله از آنجا مطرح است که ممکن معینان و رئیسان ادارات با وزیر کارشکنی نماید.

این کار در افغانستان و ممکن و شدنی است. زیرا، حامی معینان و رئیسان اداره افراد زورمند است. در کنار آن نظارت دقیق از سوی نهاد بالاتر صورت نمی گیرد. در چنین شرایطی است که وزیران در انجام کار های خود با بن بست و مشکل مواجه می شود.

سوم: انجام هر کاری نیازمند برنامه، سیاست گذاری است. وزیران درست است که برنامه کلی به پارلمان ارائه نموده است ولی این برنامه کلان و کلی قابل اجرا نیست. برنامه های کلان نیاز به تجزیه دارد. نیازمند آن است تا با

کارتون روز

روزنامه افغانستان از همه دانشمندان و نویسندگان دعوت به همکاری می نماید.

هیئت تحریر در ویرایش مطالب دست باز دارد. مقالات وارده بازگردانده نمی شود.

مسئولیت مقالات به عهده نویسندگان آنها است و تنها سرمقاله بیاتگر دیدگاه روزنامه افغانستان میباشد.

روزنامه افغانستان بخش دری و پشتوی روزنامه اوت لوک افغانستان است.

www.dailyafghanistan.com
Email: thedailyafghanistan@yahoo.com

صاحب امتیاز: دکتر حسین یاسا
مدیر مسوول: محمد رضا هویدا
سرمدیر: حفیظ الله زکی
کارگزاران: خالق علی زاده

دیزاین: محمد صالحی، علی اصغر زاهدی
مسئول وب سایت: محمد علی بهرامی

آدرس: کابل، شهرک امید سبز، فاز چهار، کوچه ششم، خانه نمبر ۷-۱۳۷

افغانستان The Daily Afghanistan
Outlook AFGHANISTAN
The Leading Independent Source